

Резюмета

на публикациите на Мария Нейкова, представени за участие в конкурс за професор по 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (журналистика – международна журналистика), обявен от Софийския университет „Св. Климент Охридски“ в бр.64 на „Държавен вестник“ на 16 август 2016 г.

Монографии

Монолог или диалог? Противоречивият свят в обектива на глобалните телевизии. 2016. Под печат в УИ „Св. Кл. Охридски“, 560 стандартни компютърни страници ръкопис (1800 знака на страница).

Монографията „**Монолог или диалог? Противоречивият свят в обектива на глобалните телевизии**“ обобщава теоретическите, методологическите и емпирическите ми изследвания след 2003 г. (когато е публикувана монографията „Пресечна точка“, с която се хабилитирах като доцент през 2005 г.). В нея смислово са продължени редица идеи както от монографията от 2003 г., така и от публикуваните в този период студии и статии.

Съвсем кратко описано, в монографията представям основни проблеми на противоречивия съвременен свят и тяхното взаимодействие с медиите, най-вече с глобалните 24-часови новинарски телевизионни канали, както и какво са те и как участват в комуникацията на глобално равнище. Широката рамка на изследването е от края на Втората световна война до наши дни, като се проследяват основни развития и пресичането им с медиите, както и паралелите между развитието на света и развитието на медиите. Емпиричното изследване, което е втората част на монографията, разкрива едно много съществено затруднение – да се следят и анализират сложни теми във време на много бърза промяна едновременно на две равнища – в света и в медиите.

За да се представи това, започвам с кратък преглед на известните изследвания с голям мащаб, които не са много. Сред недостатъците на изследванията на глобалните информационни мрежи е липсата на емпиричен и систематичен анализ.

Анализът на противоречивия съвременен свят разполагам в рамката на голямата тема – диалог и глобални медии. Съвсем схематично ще отбележа, че имам предвид оформянето на медийните системи в по-широкия контекст на политическата история, структура и културата на съответната държава. На диалога като концепция и практика отделям внимание като комуникация между различни възгледи в обсъждането на дадено тематично поле, разглеждам межкултурния и междурелигиозния диалог. На всяка стъпка от изложението въвеждам паралели с медиите, например между межкултурния диалог и свободата на изразяване, което подчертава важната самостоятелна и допълващата роля на медиите спрямо диалога изобщо. Анализирането на възможностите за междурелигиозен диалог отвежда към особено важната в съвременността дискусия за универсалността на човешките права на фона на глобализацията и конвергенцията на ценностите, както и до преосмисляне на връзката на религията и международните отношения. Може би изненадващо за мнозина, но модерният свят се оказва много гостоприемен за публичното присъствие на религиозните вярвания. Като илюстрация за преплитането на политиката и религията и възможност за осмисляне на теориите привеждам редица примери, между които публикуването на карикатурите на пророка Мохамед, убийствата в „Шарли ебдо“, реакцията на Ердоган на отразяването на събитията в Турция от чужди медии.

По-нататък в изложението преминавам към медиите и развитието им в хода на процеса на глобализация; анализирам взаимовръзките мека сила–публична дипломация–медии, доколкото повлияването на световното обществено мнение придобива все по-голяма важност за постигането на една или друга цел на отделно взета държава. Привличам вниманието към изобилието от анализи, които поставят противопоставянето на мюсюлманския свят на Запада като главно противоречие на съвременността. Представям също така различни възгледи за глобализацията. В резултат на този анализ, както и въз основа на съществуващите типологизации на телевизиите на световно равнище и по-ранни дефиниции, предлагам своя дефиниция за глобални 24-часови новинарски телевизионни канали. В по-общ план глобални може да бъдат наричани медии с възможности да оформят глобален информационен поток и да действат едновременно като агенти на хомогенизацията и хетерогенността. В тази част значително внимание е отделено и на езика на глобалните медии, който е английският.

След това отделна глава посвещавам на аудиторията на глобалните медии, която е практически пренебрегната в дебатите за глобализацията. При обсъждането на аудиториите на глобалните медии отбелязвам оскъдността на числата и вземам предвид редица фактори и обстоятелства (без претенция за изчерпателност), които влияят върху предпочитанията на зрителите: управлението, при което конкретна аудитория живее; обстановката, в чийто условия се възприема информацията – дали е всекидневната, обичайната „спокойна“ обстановка, или е в състояние на криза; конкуренцията на местни канали, които вече имат доверието на аудиторията и го запазват при съпоставка с новопоявилите се канали чужда, предимно „западна“, собственост; политическите пристрастия, особено при продължителни регионални конфликти като блискоизточния, или кипърския; отразяване от зоната на конфликт, без предпочитание към някоя от участващите страни, показване на нецензуриран материал. Така очертавам многото различни пластове, които изграждат доверието към медиите.

Втората част на монографията, условно казано, отделям за резултатите от двегодишното емпирично изследване на 11 глобални 24-часови новинарски телевизионни канала. В продължение на две последователни и две съставни седмици през 2012 и 2013 г. на главните страници на сайтовете на А24Медия (A24Media), Африка Индипендънт ТВ (Africa Independent TV), Ал Джазира Инглиш (Al Jazeera English, AJE), Би Би Си Нюз (BBC News), Китайската централна телевизия (China Central Television, CCTV), Си Ен Ен Интернешънъл (CNN International), Евронюз (Euronews), Франс 24 (France 24), Прес ТВ (Press TV), Ар Ти (RT, по-рано Russia Today), Телесур (TeleSur) са регистрирани 5656 текста. Представям възникването и развитието до момента на всяка медия, а след това анализирам извадката, като се минава от оформлението на сайта, структурните му характеристики, през тематичното отразяване, медийната география и завършвам с дискурс анализ на заглавията и някои текстове.

В кратка глава в края на изложението търся отговор на въпроса къде е България в съвременното медийно развитие и анализирам доколко и как е отразена от наблюдаваните медии.

В заключението на монографията обобщавам изводите, до които достигам в хода на изложението, и обосновавам заключението си, че разглежданите новинарски телевизионни канали са глобални и като съдържание, и като разпространение, въпреки всички възможни уговорки.

Библиографията се състои от 16 заглавия на български език, 112 на английски, 11 документа на руски и английски, 166 заглавия на текстове от 11-те сайта, 51 заглавия на други медийни публикации. Има и шест приложения.

Статии и студии

- 1. Знаци във времето или следите, които ходят на света оставя в медиите. В:** Медии и комуникация. Юбилеен сборник 40 години Факултет по журналистика и масова комуникация, редактори: Веселина Вълканова, Петранка Филева, Снежана Попова, Тотка Монова, Христо Кафтанджиев, Здравка Константинова, Чавдар Христов, УИ „Св.Кл.Охридски”, 2016, 271–292.

В студията използвам три годишнини през 2015 г. като своеобразни маркери, с чиято помощ очертавам знакови промени в съвременния свят – след края на Втората световна война до днес, и тяхното отражение в медиите и медийните изследвания в областта на международната журналистика. Началото поставя акцент върху променения 70 години след края на войната свят с един съществен аспект – Русия сега не е изолирана в незападната общност от държави.

Деколонизацията е много съществена последица от Втората световна война, вследствие на която се появяват развиващите се държави. В хода на този процес се заражда спорът за Новия световен информационен и комуникационен ред и започва бурно развитие на медийните изследвания. Сред изследванията се откроява докладът на комисията Макбрайд „Много гласове, един свят”, който в редица отношения запазва своята актуалност и днес.

По-нататък представям съвременния контекст на дебатите за ролята на медиите най-вече с неговите отлики в политическо и технологично отношение. Сред характеристиките на този контекст, без амбиция за изчерпателност, посочвам: икономическото неравенство, климатичните промени, глобализирането на медиите, ревизиите на познатата история, връзките между историята и съвременното отразяване на различни нации и проблеми от медиите в комбинация с новите технологии за комуникация, включително „избухването” на социалните медии.

В статията очертавам представата за свят, навлязъл в етап на голяма подвижност и значителни промени. На този фон откроявам опасността да бъде подкопана концепцията за свободни, независими, плуралистични медии.

Към статията има и приложение на основните етапи на медийните дебати: от 1970–75 година до предложението от мен последен (шести) етап – прекриване от „глобалното село” в „мрежовото общество”.

- 2. Войната срещу Ирак, политиката и медиите. История с продължение.**

Радио, разказ, реч. Юбилеен сборник в чест на проф. д-н Снежана Попова, съст. и научни редактори: Вяра Ангелова, Мария Нейкова, Жана Попова, Университетско издателство „Св. Кл. Охридски”, 2014, 119–131.

Както подсказва втората част на заглавието, текстът е посветен на взаимодействия, които трайно привличат вниманието ми: между външната и вътрешната политика, от една страна, и медиите и журналистиката, от друга. (Това е своеобразно продължение на публикацията от 2008 г., посочена под №7.) Конкретният повод е въвличането на Великобритания във войната срещу Ирак през 2003 г.,

четвъртото по ред разследване – под ръководството на сър Джон Чилкот, чийто доклад все още не е публикуван по време на написването на текста (макар че изслушванията приключват в началото на 2011 г.).

Текстът влиза в дискусия с утвърденото в теорията разбиране, че в условията на демократично управление лидерът (в конкретния случай министър-председателят на Великобритания по това време Тони Блеър) е ограничаван в своите решения и действия от националните институции като парламент, различни комисии и др.п. Влизането на Великобритания във войната срещу Ирак показва, че това не е точно така. Защиавам тезата, че „преувеличаването на ролята на медиите в демократичните/либералните/свободните общества на практика прикрива много по-силното влияние на политиката/политиците спрямо медийното влияние и в реалността връзките между медиите и държавата придобиват образа на везни, наклонени в полза на държавата” (122–123). В подкрепа са цитирани автори, според които възниква „пета власт” – затворена верига от информация, която обединява лобисти, консултанти, членове на парламента, държавни чиновници и журналисти.

Разследването „Чилкот” поставя въпроса за ролята на държавата в отношенията с медиите и повдига съмнения към утвърдилото се разбиране, че медиите осигуряват необходимата проверка на всички аспекти на обществения живот.

3. Списание „Форин афеърс” на 90 години. Университетска библиотека, том: От век на век, от слово към слово, брой: 510, редактори: Здравка Константинова, Милко Петров, Мария Дееничина, УИ „Св. Кл. Охридски”, 2014, 93–107.

Текстът е посветен на историята на възникването на сп. „Форин афеърс” в началото на двете десетилетия между световните войни – плодотворен период на опити да се разшири политическото разбиране за функционирането на света. Изготвен е въз основа на направения от мен преглед на всички публикувани до момента на подготвяне на статията броеве. През примера на списанието в началото разгръщам идеята за необходимостта да се преодолява невежеството на лидерите на държавите, на техните правителства, както и на общества за международните работи като цяло.

Същността на текста обаче посвещавам на вниманието, което „Форин афеърс” отделя на международната журналистика, на медиите и комуникацията. Проследила съм това присъствие хронологично. В периода между двете световни войни, през 1926 г., е началото на трайния интерес на списанието към медиите, който започва с възхода на радиото като политически инструмент. Следват Втората световна война – когато доминира темата за пропагандните възможности на радиото, и следвоенният период, когато се анализира развитието на печата на победените държави в Европа, но постепенно се преминава към анализ на отношенията между политиците и медиите, отбелязва се „износът” на американското разбиране на новина по света.

Деколонизацията и постепенното оформяне на „Третия свят”, първото презатлантическо телевизионно предаване, на границата между 60-те и 70-те години на ХХ век, комплексът от политически и технологични проблеми изместват вниманието на списанието към това как се съобщават чуждестранните новини. Това е време, когато журналистиката и медиите се настаняват трайно в международните отношения.

Крайт на Студената война извиква на страниците на списанието две нови завладяващи теми – как медиите отразяват войните и за проникващата сила на телевизията. Акцентът в примерите е върху критиката на свидетелската журналистика,

която прикрива непознаването и неразбирането от журналистите на това, за което пишат, довеждащо до едностранчивост на картините, които стигат до аудиторията.

Новият век ни отвежда в „постмодерния свят на образите и влиянието”, към съвременните дискусии за журналистиката, в крайна сметка – до трайното фокусиране върху интернет и социалните мрежи. Самото списание не изостава от съвременните тенденции и публикува съдържание с широк обхват на разнообразни платформи.

4. Когато гръм удари... Медии, власт, пари – има ли място за качествена журналистика, Научна конференция 15 декември 2011, Шести Медиен панаир, съст. и редактор: Мария Нейкова, Авангард, 2012, 68–77.

Текстът се занимава със скандала, който избухва през 2011 г. във Великобритания във връзка с твърденията за незаконно проникване в телефони на известни и обикновени хора от журналисти на таблоида „Нюз ъф дъ Уърлд” (собственост на Р.Мърдок) за намиране на истории, които да привличат аудитория. Представям започналото разследване на лорд Ливисън, чиято внушителна цел беше да проучи: а) културата, практиката и етиката на печата; б) връзките на печата с полицията; в) провалът на съществуващата регулация; г) контактите между националните вестници и политиките; д) защо са били пренебрегнати предишни предупреждения за нарушения от страна на печата; е) проблемът с кросмедийната собственост.

След това, на базата на емпирично проучване на сайта Vesti.bg, анализирам текстовете, които засягат различни аспекти от взаимоотношенията между медиите, властта и парите в българската реалност.

Изводите правя въз основа на два от важните въпроси, които скандалът във Великобритания повдига, и паралелите им в България: за влиянието на собственик на медия върху линията и поведението ѝ, както и доколко зловердни могат да бъдат отношенията на медиите с управляващите политици.

5. Професия под натиск. Дневник на Петия Медиен панаир, том: Професия: Новинар, съст. и научни редактори: Мария Нейкова, Петранка Филева, Мария Попова, Авангард Прима, 2011, 173–177.

Под заглавието всъщност имам предвид две тясно свързани една с друга професии – тази на журналиста и тази на преподавателя по журналистика.

Разглеждам два аспекта на натиска: първо, влиянието на политиката/политиците върху журналистите и медиите в комбинация с влиянието на пазара; второ, технологичните промени в комбинация с т.нар. гражданска журналистика.

В първия аспект започвам с аксиомата, че добре развиваща се демокрация зависи от наличието на свободни и критични медии. Сред страните, обхванати от Индекса на свободата на печата на Репортери без граници, за 2010 г. България е слязла на 70-о място. В симбиоза анализът и подкрепящите го примери разкриват влиянието на политиците, особено на министър-председателя Борисов върху медиите, състоянието на медийния пазар, случаят Re:TV, работните условия на журналистите. Ситуацията в България е допълнена с примери и от някои стари западноевропейски демокрации като Великобритания, Италия, Франция.

Вторият аспект е посветен на промяната в начина на потребление на новини с идването на интернет, с появата на YouTube, с „новата журналистика” на Уикилийкс.

- 6. Медии и преход в регионален и глобален контекст – балканска перспектива.** Дневник на Четвъртия Медиен панаир, том: Преход в медиите и медии в преход, съст. и научни редактори: Мария Нейкова, Петранка Филева, Мария Попова, Авангард Прима, 2010, 159–162.

Текстът има за цел, освен всичко друго, да открие дискусиата на едноименната международна конференция. Затова след два ключови примера: режисираното с цел заснемане повторение на разрязването на бодливата тел на границата между Австрия и Унгария и неточностите при отразяването на протестите на площад Тянанмън, очертавам някои тенденции, проявили се и развиващи се през разглеждания 20-годишен период. Започвам с технологичната промяна – една от най-съществените тенденции през периода, която усложни журналистическата дейност, особено с добавянето на нови анонимни източници на информация и трудностите за нейното потвърждаване, и с миграцията на рекламата към виртуалното пространство, която доведе до това, че традиционните медии попаднаха в сериозни финансови затруднения. След това се спирам на парадокса увеличаване на броя на демокрациите в света при едновременно свиване на територията на свободата; на глобалната тенденция на възникването на медии, които се борят за умовете на цели населения или представят националния интерес на конкретна държава на глобално равнище; на икономическата криза, която изостри медийните проблеми.

Последната част на текста отделям на някои аспекти от актуалната медийна ситуация в България и общо на Балканите.

- 7. Едно предаване на границата между дефинираното и действителното разнообразие.** Журналисти по теория, журналисти на практика. Дневник на Медийния панаир, съст. и научни редактори: Мария Нейкова, Петранка Филева, Мария Попова, 2009, 153–157.

Текстът съм посветила изцяло на новопоявилото се в програмната схема на „Хоризонт” на БНР предаване за международна политика „Събота 150”. Анализът основавам на наблюдавани от мен 10 предавания в периода 27.09.–29.11.2008 г. Изходната ми теза е, че българските медии в сферата на международната тематика не удовлетворяват „общия принцип да гарантират, че разпространяват достатъчно разнообразие от информация, мнения и програми, които са на разположение на аудиторията”. Затова се занимавам с вътрешния плурализъм на предаването, най-вече с разнообразието на източници на информация, които то предлага на аудиторията.

Оформят се три групи с отношение към общия баланс на предлаганите гледни точки: журналисти; институции; експерти, като всяка група допълнително е структурирана вътрешно. Оценявам добрия баланс между трите групи участници както на равнище международни отношения – българска външна политика, така и българи – чужденци.

- 8. Случаят „Андрю Гилигън” и Би Би Си. Viva vox.** Юбилеен сборник в чест на професор Веселин Димитров, редактори: Снежана Попова и др., 2008, 197–203.

Статията е посветена на взаимодействието между медиите и политиката и по-специално на един аспект на това взаимодействие – публичността, която медиите осигуряват политическите решения и ходове. Разглеждам разследването на съдия лорд

Хътър за обстоятелствата около смъртта на д-р Дейвид Кели. В по-широк план обектът на разследването е влизането на Великобритания във войната срещу Ирак през 2003 г.

Акцентът в текста поставям върху прекомерния натиск, упражнен от британското правителство върху медиите, по-специално върху Би Би Си, което доведе до може би най-голямата редакционна и управленска криза в историята на корпорацията и до преразглеждането на действащите в Би Би Си правила и процедури.

9. Миналото е чужда страна. В: Историята в международната журналистика: употреби и злоупотреби. Съст. Мария Нейкова, Здравка Константинова, Искра Баева, Мария Дееничина, Изд. „Авангард Прима”, 2008, 7–28.

Статията от поредицата семинари (организирани и осъществени по моя идея в сътрудничество с колеги от ФЖМК и ИФ) търси отговор на въпроса за отношенията между международната журналистика и историята. В началото посочвам основанията си за търсенето на тази връзка: това, че съвременната политическа история се „пише” от медиите, че международната журналистика дава възможност на аудиторията да съпоставя своята национална история с историята на други държави и народи, съвременните събития, които имат дълбоки исторически корени и изискват от журналистите международници да познават миналите развитие.

След това разглеждам аспектите на международната журналистика във взаимодействието ѝ с историята като оформянето на разбирането за историческото минало в настоящето, включително през журналистическото писане за исторически теми, националната перспектива на международните новини, ролята на медиите за социализацията на индивидите в културната им среда. Разглеждам случая със скандала около „мита Батак” през 2007 г. Привеждам примери от други страни като избухването на учебнически войни между тях (между Гърция и Турция, между Япония, Китай и Южна Корея).

По-нататък посочвам две особености на съвременната медийна среда, които могат да доведат до злоупотреби с историята: свиването на територията на международната тематика като повсеместна тенденция и бумът от периода около 2006 г. на появата на глобалните новинарски телевизиции.

Представям работата на Съвета на Европа в областта на образованието по история и типологизирането на методите за изопачаване на историята. След това предлагам моя, далеч неизчерпателна типология на употребите на историята от международната журналистика, като са приведени примери от българската медийна практика.

10. Незавършен портрет. Моментна снимка на българската журналистика в глобална рамка. Годишник на Софийския университет „Св. Климент Охридски”. Факултет по журналистика и масова комуникация. Т. 14, 2007, 93–108.

Както посочвам в началото на текста, с него правя опит да надникна в кухнята на българската международна журналистика. Цитираните данни са резултат от научноизследователския проект „Мотиви, аргументи, съображения при подбора на международни новини (Изследване върху практиката на журналистите международници в България)”. Това е първият такъв научноизследователски опит в

България и, доколкото ми е известно, няма друг подобен, посветен на международната журналистика.

Представянето на резултатите е разположено в по-широкия контекст на глобалните медийни развития.

Представен е разработеният за целите на изследването въпросник от три групи въпроси: за самите журналисти, за тяхната преценка за равнището на интереса към международните събития и за действащите в конкретния момент информационни ценности. Отговори дадоха 47 журналисти от 23 медии.

Първата част от обобщението представя професионалните позиции на анкетираните, професионалния им стаж, образованието в областите на журналистиката/ комуникацията и на международните отношения/политическите науки, владението на чужди езици, служебните пътувания в чужбина, броя на работещите в международните отдели, информационните източници на медиите.

Втората част се опитва да идентифицира равнището на интерес към международните събития сред журналистите и как те преценяват интереса на аудиторията. Ако за групата на журналистите може да се посочи известно увеличаване а интереса, то самите журналисти оценяват по-оптимистично интереса на аудиторията към международната тематика. Изследването регистрира повишаването на интереса към международните събития след 11 септември 2001 г. Когато обаче отговарят детайлно на въпроса на какво може да се дължи това увеличаване, отговорите подсказват, че медиите по-скоро гледат света през „българската“ призма.

Третата част представя оценките на анкетираните журналисти за информационните ценности, които действат като критерии за подбор на международните новини. Изводът е, че „новини за актуални събития, особено ако съдържат заплахата за България или са с българско участие, за които журналистите предполагат, че представляват интерес за аудиторията, имат най-голям шанс да попаднат в медиите”. (с. 106)

Заклучението насочва към спадането във възможностите на международната журналистика в България във време, когато страната е все по-свързана с процесите на глобализация като член на ЕС и НАТО, разположена в район със значителен конфликтен потенциал.

Авторска справка

на Мария Нейкова

за приносите в публикациите, представени за участие в конкурс за професор по 3.5. *Обществени комуникации и информационни науки (журналистика – международна журналистика)*, обявен от Софийския университет „Св. Климент Охридски“ в бр.64 на „Държавен вестник“ на 16 август 2016 г.

След 2003 г., когато беше публикувана монографията, с която през 2005 г. се хабилитирах като доцент, публикациите ми попадат основно в три изследователски полета, които мога да обобща така: 1) *Международна журналистика, медии и медийна наука – връзката на политиката с медиите*; 2) *Ролята на историята в медиите – как журналистите, медиите използват историята, както и историята на света и на световните/глобалните медии*; 3) *Състояние на българската международна журналистика – наблюдение и критика*.

1) Интересът ми към изследването на връзката между политиката и медиите в сферата на международната журналистика и на медийната наука е представен комплексно в монографията **„Монолог или диалог? Противоречивият свят в обектива на глобалните телевизии“**, която е водеща сред публикациите за конкурса. Тя е своеобразна кулминация в последователния ми опит да предложи една широка картина за разбирането и интерпретацията на съвременните медии, най-вече на тези със световно влияние и значение, да предложи контекст, който ясно да подсказва и показва също така, че България не е изолиран остров в днешния свят.

Обхващането на голям период от време – от края на Втората световна война до наши дни – ми дава възможност да докажа сериозната промяна в *„извъннаучния контекст, който определя опитния хоризонт на съвременността“* (Хабермас) и как тази промяна повлиява медийните изследвания. Поставям в **оригинална рамка** съвременния свят, като за такава рамка избирам междукултурния и междурелигиозния диалог в съчетание с дебатите за универсалността на човешките права.

Противоречивият съвременен контекст, в който функционират глобалните телевизионни канали, е водещата линия в анализа на всички равнища. Промените в средата влияят върху медийното присъствие и се променя отношението между глобалните телевизии и (пре)разпределението на властта/силата в света.

Този подход ми дава възможност **да въведа в научно обръщение нови изследвания** на важни аспекти, сред които бих открила: изследването за позитивната корелация между продължителността на гледане на Ал Джазира Инглиш например и равнището на догматично мислене на зрителите, което вероятно е резултат от начина, по който каналът съобщава новините, като се съсредоточава върху въпроси на културата и идентичността и прокарва връзки между различни аудитории *каквито връзки зрителите не са знаели, че съществуват*; както и изследванията върху Фейсбук и Туитър, които разкриват устойчивостта на връзките между жителите на бившите колониални владетелки и техните също бивши колонии, както и върху предоставяната официална помощ за развитие. Също така **свързвам медиите с публичната дипломация и меката сила на държавите** като тяхно средство, но оспорвам доста разпространения възглед, че едва ли не медиите, включително глобалните 24-часови новинарски телевизионни канали, заместват цялата публична дипломация, или цялата мека сила на държавите.

В монографията представям богата, неизследвана и непубликувана досега информация за създаването, функционирането, ролята на някои познати в различна степен (или дори непознати) у нас телевизионни канали с глобална аудитория.

Въз основа на пространния анализ на съвременния свят и на неговите медии **предлагам дефиниция** за „глобални телевизии”.

Двегодишното емпирично изследване на 11 глобални 24-часови новинарски канала е уникално по обхвата си – както с броя на включените медии, така и с количеството регистрирани на техните сайтове текстове – 5656. В анализа му конкретните събития от периода на наблюдението се пресичат с трайни черти в поведението на изследваните медии.

Отношенията политика–медии са представени особено плътно с един много показателен случай – въвличането на Великобритания във Войната срещу Ирак през 2003 г., две от посветените му разследвания в кралството и цялостното отражение върху медиите (№ 8 и № 2 в списъка на представените за конкурса публикации – „Случаят „Андрю Гилигън” и Би Би Си” и „Войната срещу Ирак, политиката и медиите. История с продължение”).

Както в монографията, така и в тези две статии, като се опирам на изследванията на Халин и Манчини, поставям под съмнение либералната реторика, която подчертава съперничеството между медиите и държавата и омаловажава влиянието на държавата върху процеса на произвеждане на новини.

В същото тематично поле се разполагат статиите „**Медии и преход в регионален и глобален контекст – балканска перспектива**”, „**Професия под натиск**” и „**Когато гръм удари...**” (съответно № 6, № 5 и № 4 в списъка).

2) Втората област е свързана с историята – както с нейните употреби от журналистиката и медиите, така и като проследяване на развитието на световните/глобалните медии.

Първата посока на интереса ми доведе до организираната от мен поредица семинари (октомври–декември 2007 г.) с участието на колеги от Факултета по журналистика и масова комуникация, от Историческия и Философския факултет на СУ, които са събрани в книгата „Историята в международната журналистика: употреби и злоупотреби”. Първият текст в книгата е моят – „**Миналото е чужда страна**” (№ 9 в списъка). Той доказва тясната **връзка между историята и международната журналистика** в две посоки – към равнището на познаване на историята, ролята на образованието и типологията на Съвета на Европа на методите за изопачаване на историята, от една страна, във втората посока **предлагам своя типология** на употребите на историята от международната журналистика.

Още със заглавието студията „**Знаци във времето или следите, които ходят на света оставя в медиите**” (№ 1 в списъка) подсказва, че историята ще има съществено място в текста, най-вече последните 70 години. Публикацията обвързва развитието на света през този период паралелно с развитието на медиите и медийните изследвания и извежда важни зависимости на журналистиката и медиите.

В „историческото поле” се разполага и статията „**Списание „Форин афеърс” на 90 години**” (№ 3 в списъка), в която представянето на известното и авторитетно издание се преплита с важното заключение, че заемането на даден пост от някоя личност не я прави автоматично експерт в която и да е област, а невежеството спрямо света може да бъде платено с висока цена.

Широко позоваване на исторически процеси и събития има също така в монографията „**Монолог или диалог? Противоречивият свят в обектива на глобалните телевизии**”.

3) Третата област обхваща публикации, посветени на българската международна журналистика.

Статията **„Незавършен портрет. Моментна снимка на българската журналистика в глобална рамка”** (№ 10 в списъка) обобщава резултатите от първото и, доколкото ми е известно, единствено емпирично проучване на практиката на българската международна журналистика. Анализът, изводите и очертаните тенденции са адекватна изходна база за нови подобни изследвания.

Статията **„Едно предаване на границата между дефинираното и действителното разнообразие”** (№ 7 в списъка) е анализ на практиката на българската международна журналистика въз основа на едно предаване – „Събота 150” по програма „Хоризонт” на БНР.

Интересът ми към съвременните процеси в журналистиката както на световно, така и на национално равнище доведе до реализиране на идеята ми за организиране на петдневно събитие във Факултета по журналистика и масова комуникация. Така в продължение на шест години (2006-2011) в края на календарната година Факултетът ставаше за седмица оживено средище за студенти, преподаватели, журналисти, пиар специалисти, книгоиздатели, които се събираха за участие в Медийния панаир „Журналисти по теория, журналисти на практика”. Названието на панаира ясно ориентира към същността на идеята – да се обърне внимание на съществуващото навсякъде (България не е изключение) напрежение между теорията и практиката в сферата на журналистиката и медиите. Това намери отражение и в организираните ежегодно от мен в рамките на панаира конференции (една от които международна: Медии и преход в регионален и глобален контекст – балканска перспектива, 2009) – осъщественото в много голяма степен в продължение на всичките години мое предложение една тема да бъде представяна, обговаряна от двама души – единият представител на теорията, другият – на практиката.